

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 166/2024-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice-okolie v konaní vedenom pod ČVS: ORP-684-2/VYS-KS-2016, postupu Okresnej prokuratúry Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 2Pv/37/2017, postupu Mestského súdu Košice (predtým Okresný súd Košice-okolie) v konaní vedenom pod sp. zn. K3-5T/100/2018 a postupu Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 8To/100/2022 a sp. zn. 8To/10/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu elektronickou formou 19. januára 2024 (doplnenou podaním doručeným 6. marca 2024, pozn.) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP-684-2/VYS-KS-2016, postupom okresnej prokuratúry (spolu s okresným riaditeľstvom ďalej aj „orgány činné v trestnom konaní“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2Pv/37/2017, postupom mestského súdu [predtým okresného súdu označeného v záhlaví tohto uznesenia (spolu s mestským súdom ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. K3-5T/100/2018 [predtým vedenom pod sp. zn. 5T/100/2018 (ďalej len „konanie okresného súdu“), pričom pasívne legitimovaný subjekt označil samotný sťažovateľ s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike, pozn.], ako aj postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 8To/100/2022 a sp. zn. 8To/10/2024 (ďalej aj „konania krajského súdu“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu

a krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu od jednotlivých orgánov verejnej moci ako porušovateľov jeho práv primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 12 500 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo uznesením okresného riaditeľstva ČVS: ORP-684-2/VYS-KS-2016 z 26. júla 2017 vznesené obvinenie a následne okresnou prokuratúrou bola 4. októbra 2018 podaná obžaloba pre prečin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5T/100/2018 z 21. marca 2022 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) sťažovateľa spod obžaloby oslobodil, po prokurátorom podanom odvolaní krajský súd uznesením sp. zn. 8To/100/2022 zo 16. januára 2023 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie, keď konštatoval, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čím vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého výroku. Po vrátení súdneho spisu (24. februára 2023, pozn.) mestský súd uskutočnil hlavné pojednávanie až 11. septembra 2023 (po viac ako 6 mesiacoch od vrátenia spisu) a po „18 minútach“ ho odročil na 6. november 2023, na ktorom vyhlásil v poradí druhý oslobodzujúci rozsudok, proti ktorému podal prokurátor odvolanie. V súvislosti s namietaným postupom mestského súdu sťažovateľ akcentoval, že 3. novembra 2023 podal žiadosť o prešetrenie prietáhov podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, ktorú krajský súd uznesením č. k. 6Ntro/1/2023-500 z 27. novembra 2023 zamietol. Súčasne poukázal na zdĺhavý postup a nedodržanie zákonných lehôt zo strany orgánov činných v trestnom konaní, keďže prípravné konanie trvalo 1 rok a 2 mesiace. Doplnením ústavnej sťažnosti rozšíril svoj pôvodný sťažnostný návrh o porušenie namietaných práv aj v konaniach krajského súdu, ktorý od 31. januára 2024 opakovane rozhoduje v odvolacom konaní, z čoho odvodzuje jeho nesústreďený postup a vznik zbytočných prietáhov. Na podklade uvedeného a s opakovaným dôrazom negatívneho vplyvu celkovej dĺžky trvania napadnutého konania odôvodnil zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Pred samotným predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd pripomína, že konanie označených orgánov verejnej moci už bolo predmetom ústavnoprávneho prieskumu, keď podanú sťažnosť uznesením sp. zn. I. ÚS 557/2023 z 24. októbra 2023 pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom odmietol (vo vzťahu k okresnému súdu, pozn.). Obdobne uznesením sp. zn. IV. ÚS 591/2023 z 21. novembra 2023 odmietol aj ústavnú sťažnosť smerujúcu proti postupu orgánov činných v trestnom konaní a okresného súdu, a to z dôvodu absencie rozhodnutia o v tom

čase uplatnenom právnom prostriedku ochrany práv sťažovateľa podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 ods. 3 Trestného poriadku, čo založilo nedostatok právomoci ústavného súdu. V tejto nadväznosti ústavný súd dospel k záveru, že označené rozhodnutia ústavného súdu sa svojou povahou týkajú podmienok konania, a preto nezakladajú prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde].

5. Ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 105/07, I. ÚS 280/08, II. ÚS 186/2010), a preto aj vzhľadom na fakt, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno namietané porušenie označených práv sťažovateľa posudzovať v rámci predbežného prerokovania sťažnosti spoločne.

II.1. K namietanému porušeniu práv postupom orgánov činných v trestnom konaní:

6. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor sa odvodzuje z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 287/2021, II. ÚS 291/2020, I. ÚS 172/2022).

7. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade orgánmi činnými v trestnom konaní, pozn.) trvalo alebo ešte pretrváva (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Prednesené právne názory ústavného súdu sú akceptované aj judikatúrou ESLP (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

8. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu, už zo strany orgánu verejnej moci nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018, IV. ÚS 159/2021, II. ÚS 302/2021, I. ÚS 405/2022).

9. Zo samotného odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že 4. októbra 2018 bola okresnému súdu doručená obžaloba smerujúca proti sťažovateľovi, čím sa v tejto veci skončilo prípravné konanie a začala sa súdna časť trestného konania. V čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu

(19. januára 2024, pozn.) sa teda trestná vec sťažovateľa už niekoľko rokov nachádzala v štádiu po podaní obžaloby, v ktorom rozhoduje o ďalšom postupe vo veci samej príslušný súd. Podaním obžaloby stratili orgány činné v trestnom konaní právomoc rozhodovať v tejto trestnej veci (už nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania), a tým aj ukončili stav právnej neistoty sťažovateľa ako osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie.

10. Navyše, pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa o priet'ahoch v napadnutom konaní z dôvodu nedodržania lehoty skráteného vyšet'rovania podľa § 203 ods. 2 Trestného poriadku, resp. vyšet'rovania podľa § 209 ods. 2 Trestného poriadku (sťažovateľ v ústavnej sťažnosti presne nešpecifikoval, či sa v jeho prípade vykonávalo skrátené vyšet'rovanie alebo vyšet'rovanie, keď uvádza oba termíny – s. 10, 11, 12 a 15 ústavnej sťažnosti, pozn.), ústavný súd poznamenáva, že už v náleze sp. zn. IV. ÚS 41/2021 zo 16. novembra 2021 (bod 65) konštatoval, že ide o lehotu poriadkovú. Ústavný súd tiež v uznesení sp. zn. I. ÚS 280/2020 z 9. júna 2020 uviedol, že len izolovaný poukaz na nedodržanie lehoty podľa § 209 ods. 2 Trestného poriadku nemožno považovať za dostatočný, a to zvlášť vtedy, ak samotná zákonná úprava v § 209 ods. 3 Trestného poriadku s jej nedodržaním „počíta“ a upravuje s tým spojený ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní (II. ÚS 594/2021, II. ÚS 472/2022). Uvedené platí obdobne aj pre skrátené vyšet'rovanie, v ktorom prokurátor môže zmeniť rozsah plánovaných úkonov alebo nariadiť vyšet'rovanie (§ 203 ods. 2 Trestného poriadku).

11. Vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k okresnému riaditeľstvu a okresnej prokuratúre odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08, III. ÚS 114/2016, III. ÚS 101/2017, II. ÚS 287/2021, I. ÚS 405/2022).

12. Ako *obiter dictum* ústavný súd pripomína, že právna neistota sa v tzv. predsúdnom trestnom konaní týka toho, či orgán verejnej moci činný v prípravnom konaní (spravidla vyšet'rovateľ) navrhne podanie obžaloby alebo navrhne v závislosti od výsledkov dokazovania v prípravnom konaní iný spôsob konečného rozhodnutia, napríklad zastavenie trestného stíhania (I. ÚS 316/2014). Vo vzťahu k prokuratúre sa potom právna neistota týka toho, ako prokurátor s takým podnetom naloží svojim (pre prípravné konanie meritórnym) rozhodnutím (II. ÚS 426/2020). V korelácii prezentovanej časovej postupnosti udalostí sa dostatočne odôvodňuje záver, že v čase podania ústavnej sťažnosti orgány činné v trestnom konaní už neboli oprávnené v predmetnej trestnej veci sťažovateľa konať, pretože spis sa nachádzal na okresnom súde, a teda už nemohli ovplyvniť priebeh konania a ani porušovať namietané práva sťažovateľa. Ukončením vyšet'rovania a podaním obžaloby orgány činné v trestnom konaní vykonali všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha týchto orgánov verejnej moci pri odstraňovaní právnej neistoty skončila v prípade vyšet'rovateľa skončením vyšet'rovania, predložením spisového materiálu prokuratúre a zo strany okresnej prokuratúry podaním obžaloby okresnému súdu (m. m. IV. ÚS 348/2020, I. ÚS 172/2022, I. ÚS 558/2023).

II.2. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu:

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť aj vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody,

ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, čiže ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 517/2020).

14. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné priesťahy“ je pojem autonómny, ktorý je potrebné aplikovať predovšetkým materiálne a nemožno ho vykladať len s ohľadom na lehoty ustanovené zákonom na vykonanie toho-ktorého úkonu štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (m. m. I. ÚS 86/02, I. ÚS 25/2024). Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, III. ÚS 372/06, I. ÚS 632/2023).

15. Uvedené je aj prípad sťažovateľa, ktorému síce možno prisvedčiť, že okresný súd po podaní obžaloby rozhodol až po viac ako troch rokoch a piatich mesiacoch, a to rozsudkom z 21. marca 2022, na druhej strane je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že okresný súd sťažovateľa spod obžaloby oslobodil, čím sa zásadným spôsobom zmiernila aj miera jeho právnej neistoty vo vzťahu k prípadnému uloženiu trestu za stíhaný trestný čin. Na uvedenom nemení nič ani ďalší procesný postup, keď po odvolaní prokurátora krajský súd oslobodzujúci rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie, keďže z obsahu uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že *„okresný súd správne postupoval vo svojich úvahách, avšak len v závere dospel k rozhodnutiu, s ktorým sa odvolací súd nestotožnil“*, pričom krajský súd *„vzdvihol snahu o reparáciu narušených chránených vzťahov pred kriminalizáciou a penalizáciou páchatela“* s opakovanou preferenciou restoratívnej justície (s. 9 a 10 uznesenia krajského súdu, pozn.).

16. Ďalším postupom okresného súdu sa v rámci rozhodovania o sťažovateľom podanej sťažnosti na priesťahy v konaní podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku zaoberal krajský súd, ktorý podanú sťažnosť uznesením č. k. 6Ntro/1/2023-500 z 27. novembra 2023 zamietol, pretože zistil, že po vrátení veci z odvolacieho konania samosudkyňa nariaďovala termíny hlavného pojednávania, posledné hlavné pojednávanie sa uskutočnilo 6. novembra 2023, na ktorom okresný súd vykonal dokazovanie oboznamovaním listinných dôkazov, následne dokazovanie vyhlásil za skončené, udelil slovo na záverečné reči a vo veci vyhlásil rozsudok, ktorým sťažovateľa oslobodil spod obžaloby, pretože stíhaný skutok nie je trestným činom [§ 285 písm. b) Trestného poriadku]. Predmetný rozsudok bol vyhotovený 13. novembra 2023, t. j. ešte pred uplynutím

zákonnej lehoty na jeho vypracovanie (§ 172 ods. 3 Trestného poriadku), a 15. novembra 2023 expedovaný procesným stranám.

17. Pokiaľ ide o presvedčenie sťažovateľa, že zrušenie rozsudku okresného súdu je potrebné pričítať na ťarchu okresného súdu, ústavný súd rezultuje, že obdobie, počas ktorého sa súdny spis nachádzal na krajskom súde (podľa vlastných zistení ústavného súdu od 20. októbra 2022 do 23. februára 2023, pozn.), nemožno samo osebe pričítať na vrub nečinnosti alebo neefektívneho postupu okresného súdu, keďže išlo o prvé zrušujúce rozhodnutie, ktorého vydanie v odvolacom konaní predpokladá aj Trestný poriadok. Ústavný súd obvykle zohľadňuje túto skutočnosť v prípadoch, ak by v postupe všeobecných súdov dochádzalo k opakovanému zrušovaniu ich rozhodnutí v odvolacom alebo dovolacom konaní, čo by mohlo viesť k dôvodnosti záveru o neefektívnom alebo nesústreďenom postupe súdu nižšieho stupňa (m. m. III. ÚS 196/06, I. ÚS 299/2021, I. ÚS 155/2023, I. ÚS 361/2023), to ale nie je prípad sťažovateľa.

18. Nad rámec uvedeného si ústavný súd nemohol nevšimnúť istú mieru koncepcnej a časovej nesústreďenosti, pretože porovnateľnou optikou včasného podania návrhu podľa čl. 127 ústavy je možné vnímať aj konanie okresného súdu. Prejednávaná ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 19. januára 2024, a teda celkom zjavne po vyhlásení druhého oslobodzujúceho rozsudku a jeho doručení stranám trestného konania (bližšie bod 16 tohto uznesenia, pozn.), čím sa významným spôsobom znížila aj prípadná nečinnosť okresného súdu, ktorého ďalší postup sa v zásade redukoval len na vykonanie úkonov spojených s odvolaním prokurátora a predložením súdneho spisu krajskému súdu na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku, pričom ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že spisový materiál bol krajskému súdu predložený 31. januára 2024. V naznačenej temporalite je potrebné prihliadnuť aj na zákonný postup vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku podanej sťažovateľom 3. novembra 2023, o ktorej po predložení súdneho spisu (24. novembra 2023, pozn.) rozhodol krajský súd uznesením z 27. novembra 2023 (bližšie body 2 a 16 tohto uznesenia, pozn.), pričom podľa sťažovateľa okresný súd pokračoval v konaní od 11. januára 2024, čím sa prezumuje aj datovanie vrátenia spisového materiálu okresnému súdu. *Ipsa facto*, predkladaním súdneho spisu na rozhodnutie o sťažnosti podľa § 53 ods. 3 Trestného poriadku sa predžil aj čas pre zaslanie odvolania krajskému súdu, ku ktorému okresný súd pristúpil bezprostredne po jeho vrátení.

19. Ústavný súd pripomína, že pri hodnotení toho, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, EŠLP posudzuje dĺžku konania ako celok bez ohľadu na jednotlivé fázy konania (pozri napr. rozsudky EŠLP vo veciach Bubláková proti Slovenskej republike z 15. 2. 2011, Čičmanec proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016). Treba však podotknúť, že Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozhodovaní koná proti Slovenskej republike ako porušovateľovi práv a z toho dôvodu posudzovaná dĺžka konania ako celok je relevantná. Pri posudzovaní veci ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy ústavný súd koná proti konkrétnemu porušovateľovi práv sťažovateľa v čase podania ústavnej sťažnosti. Ak sťažovateľom označený porušovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti vo veci sťažovateľa už rozhodol, nemohol byť v čase podania sťažnosti porušovateľom práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov za predpokladu, že sa mu vec súdom vyššej inštancie nevrátila na ďalšie konanie (I. ÚS 234/2023, IV. ÚS 517/2021, I. ÚS 208/2023, I. ÚS 329/2023, I. ÚS 375/2023).

20. Sťažovateľ mal dostatočný časový priestor (za splnenia základných kvalifikačných predpokladov pre konanie podľa čl. 127 ústavy, pozn.) napadnúť ústavnou sťažnosťou porušenie svojho práva, keď okresný súd ešte disponoval jeho trestnou vecou, a nie až *ex post* po rozhodnutí okresného súdu. Ak účelom ústavnej sťažnosti je zjednanie nápravy smerujúcej k ukončeniu (prieťahovej) veci v primeranej lehote, a tým k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, nemožno na výsledok nahliadať len cez prizmu primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré by nemalo byť ponímané ako výsledok a cieľ tohto konania, ale ako dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva.

21. Z uvedeného dôvodu túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.3. K namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu:

22. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). Sťažovateľ musí ďalej vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný k ochrane tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (III. ÚS 352/2017, č. 63/2017 ZNaU).

23. V ústavnej sťažnosti úplne absentuje sťažnostná argumentácia, ktorá by ústavnému súdu umožnila reálne posúdenie rozporovaného postupu krajského súdu na namietané práva sťažovateľa. Deskripcia je obsiahnutá výlučne v doplnení ústavnej sťažnosti a obmedzuje sa len na datovanie predloženia súdneho spisu na rozhodnutie o odvolaní proti druhému oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu zo 6. novembra 2023 a strohé tvrdenie o opakovanom odvolacom konaní pred krajským súdom, čo samo osebe nemôže byť relevantnou okolnosťou, ktorá by ústavný súd viedla k rozhodnutiu o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

24. Navyše, vzhľadom na krátkosť času od predloženia súdneho spisu krajskému súdu (31. január 2024, pozn.) a doplnením ústavnej sťažnosti (6. marec 2024 pozn.) je nutné rezultovať, že v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 8To/10/2024 nemohlo vôbec dôjsť k vzniku zbytočných prieťahov, čím sa zakladá aj neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti. Pokiaľ ide o postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8To/100/2022, ústavná sťažnosť je nielen neodôvodnená, ale aj podaná oneskorene (bližšie body 2 a 17 tohto uznesenia pozn.).

25. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56

ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (I. ÚS 185/2021, č. 81/2021 ZNaU), a preto ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd súčasne pripomína, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom a prípadná výzva na odstránenie zistených nedostatkov by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016, I. ÚS 173/2022), pričom na tieto skutočnosti boli sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca upozornení už predchádzajúcim uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 557/2023 z 24. októbra 2023.

26. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

27. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2024

Miloš Maďar
predseda senátu